

Voltam

Láttam, mikor a folyót botozták,
s leköpdösték a szenvedő arcot,
templomok tövén feküdt a hajnal,
honnan a tömeg is felmorajlott,

tudom, te csipkebokorban hittél,
neked ropogott, ahogy égett,
füstjét és lángját elvihetted,
és hozzáadtad a teremtéshez,

voltam sátán, ki reád támadt,
voltam az élethez adalék,
csipkebokromat szétszabdalták,
hagytam, hadd égjen, ami ég,

csapdába megyek, mert oda tart,
teremtőm arca is fehérén,
kövekbe botlom és lerogyok,
de visszeres lábammal elérem.

Emléksorok a Magas-Tátrából

Nem hittem el, a párában ott vagy,
törpe fenyőekkel, zuzmós sziklával,
csúcsok, szirtek, hajnali Telehold
mutatott meg madárcsacsogással,
mily törpék voltunk, ahogy a felvonó
a Kőpatak fölött himbált, araszolt,
tökéletessé csiszolt formákból
gleccser-tavakat oda pacsmagolt,
Poprád felől a Csorba tóhoz,
letört fenyőekkel szorít a táj,
árválkodnak üdülőfalvak,
piruló arcunkon fájdalom jár,
a gyökerek, ahogy égnek állnak,
óriás pajzsok, senkit sem védenek,
az aljnövényzet most vívja harcát,
s a pusztulástól kihagy a képzelet –
kárpotlás ad a hegy, a Tátra,
kék harangvirágot, törpe áfonyát,
turistáknak a ritkuló légben
örök mászást, végtelen csodát –
féltél mélységtől, s a magasságtól,
az ég hasában pihentél volna,
míg én a csúcs havas szelét,
s hegyi gyopárt kötnék csokorba,
most hódolok, mert rideg világod
sok messzi várost gyönyörködtet,
napsugár vagy felhő köszönget,
Iván szerelmes napja költözhet,
s már nem tudom, hogy szemed kékje,
vagy a messzi ég volt melegebb,
a távolságok szívemre ülnek,
és évszázados immár az üzenet,
melyet hallgatott Tátra, Mátra,
szlovák városok, s magyar végek,
elillant idő, melyben a népek
új nyáját, s nyelvet keresgéltek,
nem feledve, hogy mi az érték,
alkotó múlt, vagy győzködő jelen,

zord sziklák közt a mászó nem kérdez,
ha lépte biztos, már gyönyört terem,
gleccsertavak, leomló morénák,
vagy a parki rododendronok
esélyt adnak, hogy megszeressem,
s fenyők közt pár léptet itt hagyok,
s imádhassam, mint rózsakertet,
virága mostoha mennyei rózsza,
mely sziklakertben termi önmagát,
s rejtett szépségét küldi a tóra.

Óda a megfagyottakért

Óh, mennyi hideg kell, míg a test,
magába roskad, s a szív elereszt
minden rezgést és izomrángást,
s az áramló vért a kamrák sem várják,
óh, meddig érzi, hogy mozdítható
a nyelv, száj, fej, s a szemgolyó.
hogya gégefő hangot adjon,
s ha életért kiált, megmaradjon?
közöny Uram, melyet a szenvedély,
elítélés és megvetés kísér,
inkább fagy, mint szégyen az arcon,
a kéregetés pírja elhozzon
fagyott lábat és fagyott szívet,
a Megváltón kívül ki érti meg?
vagy ő is nézi, s nagyokat hallgat,
ahogy a haló vár és nem jajgat,
van szebb útja is a halálnak,
mint érzelem nélküli megfagyásnak.

Gyerek reménye

A Költészet Napjára

Hova visznek varázsló szavak,
zsákutcába, életbe hajtanak?

vagy a szellem megtér magához,
ígérget, lázít és feláldoz?

ami a költőből kiszabadul,
bont, egyenget, és alkot vadul,

vagy parázslík, lélekhez kötöz,
igazát keresve rögtönöz,
a vers part, a felhő iránya,
köveket görget, szívet bejárja,

vagy ütemes perc, része időnek,
melyen pipacsszál, s bürök is nőhet,

vagy emlék, amely szemhunyásra
a szépet és poklot is megjárja –

élete van, száz utórengése,
századokat fog üteme, csengése,

a vers kelő Nap, gyerek reménye,
harcol érte, hogy magának mérje.